

de toată vremea, care apare în urma unei cercetări drepte. Măhnirea exagerată pentru toate acestea este cea care vine din ispită. Alta este măhnirea adevărată: cea care apare când știm bine starea nenorocită a sufletului nostru. Măhnirile celelalte nu au nici o legătură cu harul lui Dumnezeu, îngrijiți-vă să păziți în inima voastră harul Duhului Sfânt și să nu îngăduiți celui viclean să-și verse otrava lui. Luați aminte ca nu cumva Raiul care există înlăuntrul vostru, să se schimbe în iad!

***

Dacă duci lupta cea bună, Dumnezeu te va întări. Lupta care întărește neputințele noastre, lipsurile și greșelile noastre, este oglinda stării noastre duhovnicești. Cine nu s-a luptat, nu s-a cunoscut pe sine însuși. Luați seama și la greșelile cele mai mici. Dacă vi se întâmplă, din neluare aminte, vreun păcat, nu deznădăjduiți, ci ridicați-vă degrabă, și cădeți la Dumnezeu, care are puterea să vă îndrepte. Înlăuntrul nostru, avem neputințe și patimi și

greșeli înrădăcinate adânc, și multe dintre ele sunt și moștenite. Toate acestea nu se taie cu o mișcare bruscă, nici cu măhnire adâncă, nici cu neliniște, ci cu răbdare și stăruință, cu grijă și atenție. Tristețea exagerată ascunde înlăuntrul ei mândria. De aceea este vătămătoare și primejdioasă, și de multe ori este înmulțită de diavol, ca să taie avântul luptătorului. Calea care duce la desăvârșire este departe! Rugați-vă lui Dumnezeu să vă întărească. Să înfrunțați cu răbdare căderile voastre, și după ce vă ridicați, să alergați degrabă, să nu stați precum copiii în locul în care ați căzut, plângând și tânguindu-vă nemângâiați. Privegheați și vă rugați, ca să nu cădeți în ispită. Nu deznădăjduiți dacă mai cădeți în vechile păcate. Multe dintre acestea sunt puternice, și din fire, și din obișnuință. Odată cu trecerea timpului însă, și prin grijă înmulțită, ele sunt biruite. Nimic să nu vă facă să deznădăjduiți!

Sursa: urcusspreinviere.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Duminică
16 noiembrie

08:00

Utrenia și Sfânta Liturghie

Ap. Efeseni 4, 1-7; Ev. Luca 10, 25-37; glas 6, voscr. 1

→ **Duminica a 25-a după Rusalii (Pilda samarineanului milostiv)**

→ Sfântul Apostol și Evanghelist Matei

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

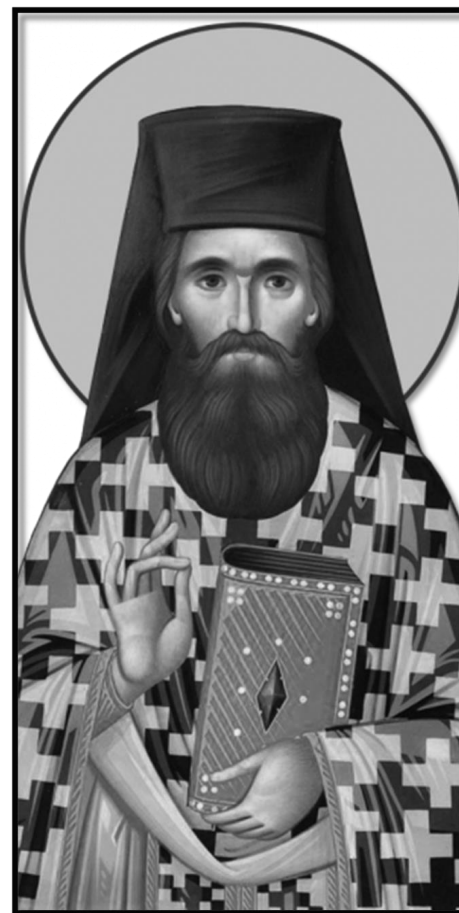
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Totul se așează dacă știi să rabzi și să te încredințezi lui Dumnezeu.”

— Patriarhul Pavle

Nr. 589 / 9 noiembrie 2025

SFÂNTUL
IOAN IACOB HOZEVITUL
1913 – 1960

ISTORIC PE SCURT AL MUCENICILOR ȘI CUVIOȘILOR ROMÂNI DE LA ÎNCEPUTUL PRIMULUI MILENIU

În viețile Sfinților nu prea găsim nume de mucenici ori de Cuvioși Români și asta din mai multe motive. Mai întâi pământul Țării noastre fiind vestit din vechime pentru bogățiile lui în aur, miere și alte bunătăți, a fost bântuit cam o mie de ani, aproape neîntrerupt de către popoarele barbare: geții, goții, hunii, diferite nații mongolice mai noi și la urmă turcii.

Îndeosebi prin veacul al patrulea (adică după 300 de ani de la Hristos) a fost prigoană mare din partea păgânilor barbari, atunci multe mii de creștini din neamul nostru au pătimit mucenicie. Abia numai câțiva se pomenesc în martiroloagele grecești. Dar și în hârtiile lor, îi numesc pe mucenicii aceștia goți, în chip greșit. Bieții români din vremea aceea, fiind toți

de legea creștinească, erau cu totul nesocotiți întru celelalte neamuri. Ei își lăsau satele cu tot ce aveau și se ascundeau în văile dintre munți, în desișurile pădurii, în peșteri și în crăpături, de frica puhoiului barbar.

Mulți dintre ei erau prinși și chinuiți pentru Sfânta Credință, iar alții din ei duceau o viață aspră, pustnicindu-se prin peșteri. Dar cine era să le scrie viața în vremea aceea furtunoasă, care a durat o mie de ani (până la întemeierea principatelor)? Abia se pomenesc în cărți câțiva mucenici din vremea prigoanei păgânilor ca goți, în loc să-i numească români.

Așa avem pe Sfântul Nichita Românul, Sfântul Mare Mucenic Mercurie, Sfântul Sava Stratilat, Sfântul Sfințit Mucenic Elefterie, Sfântul Teotim de la Constanța, Sfinții Mucenici Pasicrat și Valentin de la Durostor din Dobrogea. Dimpreună cu Sfântul Mucenic Sava, au pățimit mucenicie 70 de ostași; și câte mii vor fi pățimit, despre care nu se pomeneste? Numai munții și pădurile ar putea să ne spună!

Dovezi scrise nu avem, căci plaiurile noastre erau atunci locuite de barbari. Mulți s-au sfințit prin pustietăți, pe care numai Unul Dumnezeu îi știe.

După descălecarea lui Negru Vodă și a lui Dragoș Vodă se pomenesc câteva nume de cuvioși, cari s-au sfințit la noi ca: Nicodim cel Sfânt de la Tismana, Patriarhul Nifon de la Curtea de Argeș, Sfânta Teofana, fiica voievodului Român Ivancu

Basarab, Daniil de la Voroneț, Rafail de la Agapia Veche, Chiriac de la Bisericiani, care a umblat gol 60 de ani, alt Chiriac de la Tazlău, Epifanie de la Voroneț, Partenie de la Agapia, Arhiepiscopul Ioan de la Râșca, Inochentie de la Probota și Istatie.

În vremurile din urmă au strălucit cu viață sfântă la noi Cuviosul Paisie de la Neamț și mulți dintre ucenicii lui. Unul dintre urmașii Cuviosului Paisie de la Neamț este Cuviosul Irinarh, care a înființat în țară Mănăstirea Horăița, iar în Palestina a zidit Biserica Sfânta Elena de la Tabor, care a fost ruinată de păgâni la 1283. El a ridicat-o până aproape de acoperiș, după dânsul rămâne ca stareț la Tabor ucenicul Cuviosului Irinarh, Arhimandritul Nectarie Banu, care termină Biserica și organizează mănăstirea vreme de 20 de ani. Moare în Mănăstirea Sfântul Sava, unde s-au săvârșit și alți pustnici români de la Hozeva, între care mai aleși sunt: Iustin și Varsanufie. Alt ucenic al Cuviosului Irinarh este Ieromonahul Nifon, care înființează Schitul Prodromu din Sfântul Munte, având viață îmbunătățită.

Deci în vechime nu s-au însemnat Sfinții de la români; în vremea aceea norodul nostru a fost ca o santinelă neadormită pentru Europa la porțile Carpaților. Sălbaticii barbari nu le dădeau răgaz nicidecum. Carele aveau atunci două proțapuri și totdeauna strămoșii noștri erau cu ghioaga în mână pentru apărare și nu aveau nici

vreme să-și strângă rodul câmpului ori să-și îngroape morții lor.

Împăratul Traian, când a cuprins pământul țării noastre, la anul 107 după Hristos, a dat voie să se așeze aici în chip de coloniști oricine dorește.

Și cine erau în vremea aceea mai asupriți în toată împărăția romană? Creștinii. Ei au fost aceia cari au alergat din toate părțile în pământul nostru. Mulți dintre ei erau cu trupul plin de răni pe cari le primiseră pentru credință de la păgânii tirani. Dar cei mai mulți erau ieșiți din închisori, unde înduraseră cele mai cumplite necazuri pentru Numele cel Sfânt al lui Hristos. Așa s-a plămădit poporul nostru din norodul băstinaș al dacilor și din coloniștii romani ai lui Traian, cari au adus cu ei cheagul credinței creștine.

Până la anul 274 a fost la noi o armată de pază a împăraților de la Roma, precum și funcționari pentru pază și administrație. Dar când puhoiul barbarilor (cari veniseră din Asia) s-a întetit, atunci armata cu funcționarii și bogătașii au trecut Dunărea la adăpost, iar norodul a rămas fără niciun ajutor în mâna barbarilor. Așa s-au chinuit cu păgânii mai bine de o mie de ani, până s-a domolit puhoiul barbarilor și atunci abia s-au întors din munți pe la satele lor și au întemeiat primele așezări românești.

Sursa: **Sfântul Ioan Iacob de la Neamț-Hozevitul**, Pentru cei cu sufletul nevoiaș ca mine. Opere complete, Editura Doxologia, 2010

SFÂNTUL NECTARIE DE LA EGHINA

† 9 NOIEMBRIE
1846 – 1920

ISPITELE ADUC SMERENIA

Ispitele sunt îngăduite ca să vă vădească patimile ascunse, ca să fie războaie, și astfel, sufletul să se vindece. Și acestea sunt dovada milei dumnezeiești. De aceea lasă-te cu încredere pe tine însuși în mâinile lui Dumnezeu și cere ajutorul Lui, încât să te întărească în lupta ta. Nădejdea în Dumnezeu nu te duce niciodată la deznădejde.

Ispitele aduc smerenia. Dumnezeu știe răbdarea fiecăruia dintre noi și îngăduie ispitele pe măsura puterilor noastre. Să ne îngrijim însă să fim și noi priveghetori și cu luare-aminte, ca să nu ne ducem noi înșine în ispită.

Încredeți-vă în Dumnezeul Cel bun, puternic și viu, și Acesta vă va duce la odihnă. După încercări, urmează bucuria duhovnicească. Domnul îi urmează pe cei care rabdă încercările și strămtorările din iubire pentru El. Nu vă împruținați sufletește și nu vă înfricoșați. Nu vreau să vă mârniți și să vă tulburați pentru toate câte se întâmplă împotriva voinței voastre, oricât de dreaptă ar fi aceasta. O asemenea mârnire mărturisește existența egoismului. Luați seama la egoismul care se ascunde în dosul chipului dreptății. Luați seama și la tristețea